Straka

Stále ještě žijí dobrodruhové, schopní vydat se do prázdna, jen aby splnili hloupou pijáckou sázku. Ale v takových není budoucnost. Jen nástin, řekněme rada… Proč?

V šachu se tomu říká patová situace. Situace, kdy ani jeden soupeř nemá na likvidaci protivníka a oba kolem sebe marně kličkují. Já jsem mezi dvěma ohni. Země je přelidněná a pro miliardy lidí prostě není práce. Ber, kde ber. Soustředěni v Nadějích, stávají se jednou velkou bombou, kterou může odpálit sebeslabší impuls. Na druhé straně jsem vytvořil stovky obyvatelných planet ve vzdáleném vesmíru. Jejich vlastníci zoufale volají po pracovních silách. A proč dilema? Kdysi jsem se zavázal k dodržování určitých hodnot. Nenásilí, tolerance. Jenže jak vytáhnout miliardy lenochů z jejich pohodlných center bez použití násilí... Je to těžké. Ale nedávné události nabízejí určité východisko.

× × ×

Expedic, jako ta dnešní, bylo v poslední době mnoho. Doplňkový průzkum již objevené planety nenabízel mnoho možností k senzacím a tak se na ploše přístaviště loučilo s posádkou jen málo lidí. Většinou rodinní příslušníci, nebo blízcí přátelé, kteří nelitovali ztracené hodiny času a přišli se podívat na odlet. Trochu lesku dodal slavnosti jen příchod hraběte Nansena, jehož syn se výpravy účastnil. Šlechtic obětoval celý měsíc, aby přiletěl ze Země a popřál synovi štěstí. Věnoval pár slov i zbytku posádky, ale přesto byla jeho návštěva čistě soukromá a nikdo neměl tu odvahu či drzost po něm žádat více.

Posádka nastoupila do lodi. Byla to stometrová Straka, dost velká, aby mohla vézt zásoby a vybavení na podporu několikaměsíční cesty a dost malá, aby mohla přistát přímo na povrchu planety. Poručík Gerald Nansen se okamžik zdržel u průzoru, jen tak dlouho, aby mohl zamávat otci a pak zatáhl vnější pancíře. Odešel do strojovny. Na této výpravě měl funkci vrchního inženýra, proto musel být při startu u strojů osobně. Členové všech tří směn již čekali na svých stanovištích. Propustil dvě nadbytečné směny do kajut a své primární posádky se zeptal na stav vybavení. Odpověď ‘všechno v pořádku’ předal kapitánovi lodi. Velitel Baltis čekal jen na toto formální hlášení, neboť indikátory výkonu začaly okamžitě stoupat k provozním hodnotám. Podlaha se jim zahoupala pod nohama, ustálila se, když se gravitační generátor vykompenzoval na aktuální podmínky a na monitorech okolí zůstal vzdalující se Wellingtonův svět.

Pohotovost trvala celou dobu letu reálným prostorem. Konečně si stará dobrá EmKá dvojka nasála první desítku litrů ze své dávky několika tun kapalného vodíku a Straka zmizela v červí díře, na jejímž konci ležel Tallon 8, nový svět, objevený před necelým půlrokem.

× × ×

Třicet bilionů kilometrů za hodinu. Dvacet čtyři hodin na den a sedm dní letu. Hvězda, vzdálená 5O4 světelných let od vnější hranice dostala jméno podle kapitána, který ji první osobně navštívil a podal o průzkumu zprávu. Obíhalo ji jedenáct planet, z toho jedna pozemského typu. Pokrývala ji skutečná voda, na souších rostly podivné rostliny a pod nimi

se prý plazili červi. To bylo vše, co kapitán Tallon prozradil. Urazil se. Pracovníci zdravotní služby ho totiž uzavřeli v karanténní stanici, poté, co neopatrně potvrdil, že bez ohledu na předpisy nejen přistál na povrchu, ale i vystoupil z lodi. Opatření bylo oprávněné. Projevilo se to již třetí den po příletu. Jednoho člověka z jeho posádky napadla neznámá agresívní plíseň a zemřel. Dva další, kteří se také účastnili výsadku, včetně Tallona, měli štěstí o něco více. Snad proto, že se na planetě nezranili, snad proto, že po prvním případu byl nalezen vhodný přípravek. Jejich onemocnění se projevilo menšími následky. Kapitán přišel o prsty, jeho pomocník o celou ruku, jejíž tkáň byla beznadějně prorostlá podhoubím. Ješitný kapitán však stále odmítal jakoukoliv spolupráci, bez ohledu na osobní následky.

To bylo vše, co posádka Straky věděla o svém cíli. Vědci, účastnící se expedice, věděli zrovna tak málo, jako řadoví členové posádky. Přestože bylo již dávno objeveno několik planet s biosférou, každá byla unikátní a jen máloco se dalo zevšeobecnit. Mohli tedy počítat jen s tím, že Garhanova plíseň je jen vrcholkem ledovce nepřátelských organismů. Z toho plynula i důkladná bezpečnostní opatření, zavedená ihned po příletu. Opuštění lodi dveřmi bylo co nejpřísněji zakázáno. Na sebekratší vycházku se mohlo vycházet jen v těžkém skafandru a za nepříliš příjemné asistence teleportu. Opatření bylo namístě. Hned druhý den našel skener teleportu na skafandru doktora Hawlitze spory vražedné plísně. Pozornost biologů se tedy zaměřila na podmínky, za kterých se šíří a jak je možné, že nezaplaví své vlastní okolí. Skutečně byl nalezen způsob, jímž se místní fauna i flóra chránila. Jakési přirozené antibiotikum však bylo pro lidi stejně toxické, jako látka, proti které chránilo. Lidé se museli smířit s tím, že plíseň je přirozenou součástí zdejšího ekosystému, do kterého člověk prostě nezapadal. Dokud byly zdejší rostliny či živočichové zdraví, dokázali produkovat protijedy. Pokud zeslábli, plíseň je rychle zabila a uvolnila tak místo pro nový život.

× × ×

Na místě přistání Straky zacházelo místní slunce. Paprsky zbarvené do ruda průletem přes vzduch, páry a prach poklidně ozařovaly trup lodi a tiché až uspávající zvuky z okolí nevypovídaly nic o dramatu, odehrávajícím se na palubě. Kapitán Baltis chodil po můstku tam a zpátky a nadával na celý svět: “Seržante, jste úplně vymazaný doopravdy, nebo se jen děláte? Tři hodiny nemáte spojení s výpravou, která se měla hlásit co dvacet minut. Celou dobu mi odpovídáte ‘všechno v pořádku’. Až na poslední chvíli z vás vyleze, že poslední hlášení bylo přerušeno v polovině! Nepřejte si mě, jestli se těm lidem stalo něco horšího než porucha vysílačky.”

“Pane, já...”

“Držte hubu!” Otočil se netrpělivě k bzučícímu komunikátoru a potvrdil příjem. Hlásila se mu radarová stanice lodi. “Pane, hlídková loď se právě objevila v dosahu radaru a přímou cestou se vrací.”

“Rozumím, Baltis končí.” Vyhlásil pohotovost pro celou posádku a připravil ji na podporu nouzového přistání hlídkové lodi. Sešli se na hangárové palubě, záchranný tým v těžkých

oblecích stál hned u průlezu. Na monitorech bylo vidět, jak se lehká loď blíží ke svému lůžku a dosedá do něj. Za dveřmi průlezu zahučely plameny sterilizátoru. Teprve poté se oba otvory otevřely. Baltis si oddechl. V otvoru se rýsovaly siluety všech členů týmu. Ti se začali ihned soukat ven. Poručík Nansen se před kapitánem zastavil a tiše mu řekl; “veliteli, musím s vámi mluvit. Co nejdříve.”

Baltis kývl. Ukončil pohotovost, rozpustil pohotovostní skupinu a odešel do své kajuty. Nečekal příliš dlouho, než se ozvalo zaklepání a vstoupil Nansen. “Oč jde, Geralde?”

“Pane, objevili jsme stavby cizinců. Patří, velmi pravděpodobně, stejné rase, která postavila Knight Prime. Tatáž fascinace pětiúhelníkem, megalomanie v celkovém návrhu...”

“Cože? A vstoupili jste dovnitř?”

“Ne. Zkoumali jsme objekty pouze opticky ze vzduchu. Ve chvíli, kdy jsem chtěl podat hlášení, došlo k poruše vysílače.”

“Předpokládám, že byla vážná, když si s ní nedokázal poradit vedoucí technik výpravy.”

“Tak nějak,” zdržel se Nansen komentáře, jako by se mu naráz do vysvětlování nechtělo.

Baltise ty okolky přestaly bavit. “No tak, poručíku. Co způsobilo poruchu. Ať to z vás nemusím páčit.”

“Bylo to poněkud trapné, veliteli. Poruchu jsme způsobili my sami. Jen co jsem zaktivoval vysílač, začalo - nevím jak to lépe popsat - na nás cosi působit. Začali jsme dělat hrozné hlouposti. Já jsem přetížil vysílačku, poručík Malacková prohlásila, že stromy kolem by potřebovaly přistřihnout a málem nabourala do země... Pak jsme upadli do transu a probrali se až po dvou hodinách.”

“Zajímavé. Říkáte že Malacková, nejopatrnější pilot kterého znám, dostala chuť na akrobacii? Docela rád bych ji při tom viděl.”

“Raději bych se tomu příště vyhnul, pane.”

“Tak hrozné to snad nebylo.”

“Vy jste tam nebyl.”

“Máte pravdu, Geralde. Dobrá, pošleme na Zemi holé hlášení o objevu, velmi pravděpodobně nás pověří předběžným průzkumem.”

× × ×

Seržant Lavender měl za sebou dlouhý den služby a byl k smrti utahaný. Už se těšil, jak předá službu seržantu Blakeovi, chystajícímu se za přepážkou. Jenže co čert nechtěl, snad

v poslední sekundě jeho směny se ozval dálkový komunikátor. Sáhl po potvrzení příjmu a s nešťastným výrazem mučedníka se ohlásil. Sice předpisově: “Spojový bod 105, velitelství kosmické flotily, seržant Lavender,” ale na závěr si neodpustil povzdech. Vzdálený rušitel to slyšel. “Dlouhá služba, co?” popíchl ho a pokračoval svědomitě podle řádů: “Zde je ISSS-572M Straka, na řádné zajišťovací expedici Planety Talon 8, hovoří spojový operátor George Willman. Význam depeše v kategorie 3A.”

“Rozumím, stupeň 3A.” No tohle ještě chybělo. Natáhl se po ovládání a upravil pár charakteristik přijímače. Zpráva se nyní mohla přenášet přímo do informačních asistentů členů nejvyššího velení. Také to ovšem znamenalo, že pokud by jimi nebyla shledána až tak závažnou, že si to Lavender odskáče. “Stupeň 3A zaveden, pokračujte,” oznámil na dalekou loď a ohlédl se přes rameno. Jeho střídající druh zmateně gestikuloval za přepážkou. Pokrčil rameny a vpustil ho dál. Vstoupil právě včas, aby mohli společně vyslechnout, “… nalezli při suborbitálním průzkumu základnu mimozemšťanů. Zdá se opuštěná, kapitán žádá instrukce.”

“Ehm… Cože!?! Strako, opakujte prosím.”

“Dochází k poruchám? Náš příjem je zcela čistý,” divil se vzdálený mluvčí.”

“Ne Strako, příjmové podmínky jsou výborné, rozumím vám skvěle, ale přesto opakujte zprávu.”

“Opakuji tedy: Během běžného hlídkového letu v suborbitálním pásmu byla nalezena opuštěná základna mimozemšťanů. Vnější znaky odkazují na rasu lodi Knight Prime…” Hlas z přijímače utichl. Přístroj signalizoval, že si spojení převzal někdo z vyšších důstojníků.

“Hej, to není fér. Zase vyberou všechny důležité věci a my se nic nedozvíme,” postěžoval si Lavender.

“V čem je potíž,” mrkl na něj Blake. “Pro nás přece žádná. Předej mi službu.” Provedli potřebné kroky, Blake se usadil k přístroji a během několika okamžiků se depeše opět zviditelnila i pro ně. Lavender měl sice určité výčitky svědomí z porušení předpisů, ale ani on se nevyhnul překvapenému vydechnutí. Holoprojekce uprostřed panelu ukazovala zmenšený obraz monumentálních staveb, rozmístěných na vrcholech pravidelného pětiúhelníku. O jejich velikosti nebylo sporu – pro srovnání byl promítán i model průzkumného člunku. Pak projekce skončila, tak nějak chvatně, všimli si.

“Rozumím Strako,” řekl hlas velitele, podle zvuku to byl bez pochyb admirál Davis, “váš objev je velice významný. Bude neprodleně projednán na patřičných místech. Admiralita končí.” A skutečně spojení stornoval.

Lavender už sice ve spojařské kóji číslo 105 neměl co dělat, ale neodolal a napojil se na informační systém. Našel si údaje o soustavě Talon a hvízdl. “Fíha… Tisíc LY. Voni byli jen takovej kousek od Země?”

× × ×

Na stejnou otázku myslel i Davis. 'Bude to císařův žertík,' říkal si. 'Vytvořil nám vějičku a zkouší, jak rychle na ni budeme reagovat. No, tak ať má radost…' “Službo, přenos k jeho císařskému veličenstvu, nejvyšší priorita.”

“Jeho veličenstvo se nenachází v paláci. Udejte systému osobní prověření…” chtěl vědět operátor. Davis hmátl pro asistenta, nacvakal do přístroje řádku písmen a číslic a odeslal ji. Stroj odpověděl téměř okamžitě, z lidského hlediska ihned. Admirál se vypařil. Objevil se v naprosté temnotě, ze které se ozývalo rytmické povrzávání a také vzrušené oddechování dvou lidí. Zvuky z temnot ustaly a vystřídal je císařův hlas: “Admirále Davisi… Buďte tak laskav a vypadněte. Dveře jsou přímo za vámi.” Takhle podrážděného jej admirál ještě neslyšel. Zamumlal jen omluvu, hmátl po senzoru a opustil místnost téměř tak rychle, jak se do ní dostal.

Ocitnul se v opuštěném salonku, protějšími dveřmi lehce pronikala taneční hudba. Zrovna se chtěl usadit do jednoho křesla a počkat na císaře zde, když tu se náhle druhé dveře otevřely a dovnitř vtrhlo několik rozveselených lidí. Jásavé tváře, skleničky přichystané k přípitku. Při spatření neznámého muže úsměvy pohasly, ruce klesly, jedna z přicházejících žen upustila sklenici. Jejich tváře říkaly jediné: “Kdo u všech čertů je ten chlap?”

Cítil, že musí říct aspoň něco. “Ehm… Admirál Douglas Davis. Přinesl jsem důležité poselství pro císaře, ale zdá se, že…”

“… že na tě neměl čas, Dougu,” doplnil za něj větu člověk, jehož si v první chvíli nevšiml.

Ten hlas znal. “Buď zdráv, Hermesi… Můžeš mi prosím říct, kam mě ten zatracený přenosový krám vlastně hodil?” Byl příhodou poněkud zmatený, ale přítomnost bývalého spolužáka ze šlechtické přípravky mu slibovala možnost z trapné situace vycouvat.

“Kam by,” usmál se muž. “Do mého domu. Tak vítej a udělej si pohodlí, když už jsi tady.” Už to nestihl. Mezitím se dveře ložnice otevřely a vyšla z nich dívka. Nesnažila se skrývat své pocity: “Jeho veličenstvo vás očekává,” pravila kysele k Davisovi. Protáhl se kolem ní do nyní už osvětleného pokoje, ale dveře se za ním nezavřely tak rychle, aby neslyšel její slova: “Pověsti nelhaly, císař byl vážně skvělý. Nebýt toho …” Byl rád, že se křídlo včas dovřelo.

“Slepice jedna nešťastná. A s takovými já musím pracovat,” ozval se císařův povzdech. Seděl, již oblečený v hlubokém křesle a podpíral si hlavu dlaní.

“Měl jsem naopak dojem, že jste se dobře bavil, sire.”

“Tohle a zábava? Tomuhle já tedy zábava neříkám. Vždyť si mě objednali jako výstavního býka na vylepšení chovu… Navíc ta dívčina neměla žádné zkušenosti. Myslela si téměř, že stačí když roztáhne nohy a bude přitom myslet na Impérium.”

“Konec-konců to pro říši dělala, ne?”

“Ani náhodou. Z jejího dítěte inkvizitor nebude, ani kdyby se celá jejich rodina rozkrájela. Tenhle večer jim neprominu…” Císař zdvihl hlavu. “Tak, s čím přicházíte? Vidím na vás, že to bude něco většího. Další syrová planeta?”

“Tentokrát ne, sire. Obydlená planeta. Vesmířané. Rasa identická s posádkou lodi Knight Prime.”

Císař vyskočil z křesla jako uštknutý. “Cože?!? Blbost, něco takového bych přece musel vědět.” Podíval se na admirála pozorněji, ale stále ještě jako člověk. Zjištění, že Davis nevypadá na vtipálka ho donutilo k další otázce. “Kde že to je?”

“Talon 8, asi tisíc světelných let. Objevila je posádka lodi Straka.”

“Neznám. Co je to za loď?”

“Vysílali jsme ji před čtrnácti dny z Wellingtonu. Planetu objevil nějaký přiožralý civil a málem přivlekl na říšské světy smrtelnou epidemii. Poslali jsme tam tedy tu loď jako zabezpečení.”

“Aha. Jaká že je relativní poloha toho světa?” ptal se císař bez obvyklé jistoty.

“L32, jeden tisíc LY.”

“Tam jsem v životě nebyl…” podotkl císař, nebo spíš jeho tělo. Jan IV. stál strnule na místě a zíral průhledným stropem na noční oblohu. Ale z těch široce otevřených očí nehleděl člověk. Náhle se vládce uvolnil a spíš pro sebe zašeptal: “Jsou příliš daleko a není s nimi žádný z bratrů.” A pak hlasitěji dodal: “Admirále, připravte pořádnou expedici. Zúčastním se jí také!”

× × ×

Odpověď z velitelství přišla poměrně rychle a jak kapitán Baltis předpokládal, obsahovala pověření k hrubému průzkumu artefaktu. Než se Straka vydala k novému stanovišti, kapitán svolal poradu. Zúčastnili se jí velící důstojníci jednotlivých složek. Baltis jim nejprve předložil pokyny od velení. Měli na místě provést inventarizaci vybavení základny, rozdělit technologie na známé a nové a postarat se o přípravu stanoviště pro další výzkumníky. Netvářil se příliš nadšeně, když to říkal. Jejich nijak významná expedice byla rázem degradována ještě níž. Domluvil a čekal na námitky. Žádné nepřišly, proto se začal vyptávat sám: “Poručíku Malacková, jaké jsou podmínky pro přistání v okolí základny?”

“Mizerné, pane. Základna leží na dně údolí. Její tvůrci vyrovnali zhruba dvousetmetrovou plochu mezi budovami, ale jinak je nemožné položit loď kamkoliv jinam.”

“Hrozí nám podle vašeho názoru bezprostřední nebezpečí v případě přistání uprostřed základny?”

Odpověděl Nansen. “Podle mě ne. Nezaregistrovali jsme žádné stopy po energetických ani mechanických zbraních. Pouze, nejsem si zcela jistý, zda onen psychický útok byl vedený přímo proti nám, nebo jestli jsme vysíláním pouze spustili neznámé zařízení. Do třetice se mohlo jednat o úplnou náhodu.”

“Navrhuji provést experiment,” vložil se Hawlitz. “Mohli bychom umístit v základně vysílač běžící v automatickém režimu a sledovat výsledky z dálky.”

“Jak chcete sledovat psychické působení na dálku, doktore?”

“Zcela prostě. Domnívám se, že opomenutí pracovníka u vysílačky má svůj původ také v onom záhadném jevu. Dnes zde máme mnohem citlivější prostředky.”

“A to? O žádných přístrojích na způsob psychické sondy na palubě nevím.” oponoval mu Nansen.

“Ale ano. Máme přímo vás.”

“Co mám já co dělat...” Došlo mu to než domluvil a začal protestovat. “Jestli si myslíte, že jenom titul stačí k tomu, aby se člověk stal telepatem, tak se dost mýlíte. Výcvik v tomhle směru jsem vůbec nepodstoupil.”

”Přesto máte určité vrozené předpoklady. Poručíku, nedomnívám se, že by vám hrozilo nějaké nebezpečí. Jeden útok jste již podstoupil a obešel se bez trvalých následků.”

“Jak můžete vědět, že mi nic není.”

“Viděl jsem váš ranní zdravotní test. Nezměnil se na vás ani atom, pokud mohu přehánět.”

“Veliteli?” zeptal se Nansen kapitána na jeho mínění.

Baltis pokrčil rameny. “U přijímače být nemusíte, pokud nechcete, do toho vás nutit nebudu. Pokud se vliv přenáší i na přijímač a jeho okolí, budeme v tom společně tak jako tak.”

× × ×

Základna byla sice pustá, ale ne hluchá, ani slepá. Senzory myšlenkových pochodů se po dlouhé době zaměřily na skutečnou inteligenci a po analýze, která málem skončila katastrofou, narušitele propustily. Ti se zanedlouho vrátili zpět. Jen na okamžik, aby uprostřed letiště umístili nějaký přístroj a opět se stáhli. Tentokrát se jejich zkoumání obešlo bez následků. Po předchozím průzkumu již počítač znal dost o cizincích, aby mohl přeložit jejich emoce i úmysly. Těžko říct, zdali měl počítač smysl pro humor, ale v jeho obvodech probíhalo cosi, co se blížilo uspokojení nad odhalenou lstí. Proto na vysílání náhodných údajů nijak nereagoval. Vyslal pouze upozornění osádce stanice a vyhlásil poplach pro ostrahu. Že nikdo nereagoval ho nijak neznepokojovalo - vždyť nebyl oprávněn k monitorování Pánů. Ti si jistě zvolili vlastní způsob řešení situace.

× × ×

Straka se zvolna snesla doprostřed nádvoří. Při pobytu na planetě nepanovalo striktní rozdělení na směny a tak se celá posádka shromáždila u monitorů a čekala na rozhodnutí o

dalším postupu. Velitelé se sešli na můstku. Baltis začal neformálně: “Tak jsme tady. Průzkum bude zahájen neprodleně, tak jak jsme určili jednotlivé priority pro každou skupinu. Doufám, že nic... Co je, jaktože běží tak hlasitě přijímač?”

Z reproduktorů po celé lodi se ozval chraplavý syntetický hlas “Cizinec, na rozkazy vznešený lord Ihmak L’sikh být zdržen. Nekladl odpor ostraha.”

“Co je to za pitomost?” rozkřikl se Baltis, ale vzduchem se už neslo bzučení cizího teleportu. Na volných plochách se začaly objevovat postavy útočníků. Zhmotnily se, na okamžik nejistě postály a nakonec se ve směsi chrastění a vrzání zhroutily k podlaze. Vzduch se zaplnil pachem zatuchliny a hniloby. Odkudsi z nitra lodi se ozval vyděšený výkřik nějaké členky posádky a sbor hlasů, z něhož se vyčlenil jeden s povelem “Chlapi, nestůjte jak dřevění a sundejte z ní tu ohavnost!”

Prvotní hrůza pominula. Nansen se přemohl odpor a přistoupil k jedné trosce mimozemšťana. Opatrně ji převrátil nohou. “Jsou to oni. Viděl jsem původní posádku Knight Prime v Muzeu vesmíru. Vypadá to, jakoby své automatice zapomněli oznámit vlastní smrt.”

“Doufám, že si to automatika nechá vysvětlit aspoň - ” Teleport opět zazněl a celá posádka včetně svých mrtvých průvodců se ocitla ve velké síni, jejíž konec se ztrácel ve tmě. Syntetický hlas zase spustil, tentokrát s mnohem lepšími výsledky, jako by se řídící počítač učil neustále. “Poklekněte před vznešeným lordem Ihmak L’sikh, neboť on je vašim soudcem.” Rozzářilo se několik reflektorů nebo co to bylo zač a světlo odhalilo podivný výjev. Za konstrukcí nepochybně sloužící jako stůl seděl skelet vesmířana. Tělo bylo mnohem mohutnější než tělo lidské nebo tělo obyčejných strážců. Zubatá plazí lebka byla ve směšném úhlu zaklíněná mezi křeslo a tvorův pancíř a otevřené čelisti vytvářely intenzivní dojem, že se jim tvor vysmívá. Tři přední končetiny měl založené na hrudi, poté, co přistoupili blíž, spatřili čtvrtou, jak nehybně visí k zemi, zatížená nějakou zbraní.

“Tady se asi soudu nedočkáme. Podívejte se zatím kolem, jestli nenajdeme ovládání počítače. Zná tady vůbec někdo vesmířanské symboly?” rozhlédl se kapitán po svých lidech.

“Já pane,” ozval se magistr Karolis, jeden z asistentů doktora Hawlitze.

“Výborně. Pokud na něco narazíme, požádám vás o pomoc.”

“Jistě.”

Jako nejdůležitější místo v celé místnosti se jevil stůl, bezvadně vyleštěný. Ať už tady uklízel kdo chtěl, nenechal na místě žádné stopy rozkladu těla ani prachu. Přímo před mrtvým byla klávesnice, určená nepochybně pro psaní všemi čtyřmi. Kapitán se zkusmo dotkl symbolu o kterém si pamatoval, že znamená zrušit. Okamžitě toho litoval. Odněkud na stole se ozval sípavý hlas, který v neznámém jazyce pronesl jakousi poznámku. Zároveň promluvil i hlas stanice: “Cizinci, lord Ihmak L’sikh na vás dnes nebude plýtvat svým časem. Budete přeneseni do cely, kde vyčkáte jeho dalších pokynů.” Teleport začal do třetice nabíhat, ale pak se odněkud ozval výbuch a s nepatrným odstupem další. Bzukot utichl. Byl vystřídán

žuchnutím a výkřikem o pomoc. Kdo mohl se vrhl tím směrem. Na zemi leželo tělo jednoho námořníka. Přenos dotčený a přerušený poruchou jej dokonalým řezem zbavil hlavy a levého ramene. Z otevřených tepen naposled vystříkla krev a byl konec. Při pohledu na tu hrůzu poručík Malacková omdlela a ostatní se také netvářili nějak vesele.

Baltis je raději svolal na druhý konec místnosti. “Lidi, pojďte sem. Není to příklad, který bych chtěl vidívat příliš často, ale naznačuje nám, že na nás automatická ochrana nyní nemůže. Musíme se okamžitě rozdělit a postarat se, aby teleport už nenaběhl. Teprve potom začneme plnit další úkoly, bez rizika obtěžování jak doufám.”

Skupiny se rychle konsolidovaly. Nansenovu, jejíž člen zahynul si kapitán nechal u sebe. Ostatním vydal povel k zahájení průzkumu. Nastala však potíž hned na začátku. Dveře do sálu. Nereagovaly. Masívní, přitom téměř umělecky provedená závora zůstávala tvrdošíjně na svém místě. Do objektu se dostali proti své vůli a teď neměli žádné prostředky jak se závorou hnout. Kapitán pověřil asistenta Karolise, aby prozkoumal pult. Překážející mrtvolu odsunuli stranou a Karolis začal plnit svůj úkol. Napjatě ho pozorovali. Rychle, ale pečlivě prohlížel jednotlivé sekce ovladačů, otevíral zásuvné kryty modulů, jenže když skončil, zavrtěl bezmocně hlavou. “Ne, kapitáne. Mohl bych odtud řídit skoro vše, avšak ovládání dveří na stole není.” Škubl sebou, když se mu za zády ozval nějaký hřmot. Mrtvý vesmířan se zhroutil k zemi a současně se rozpadl na několik částí. Z pod rozbitého těla koukala hlaveň energetické zbraně a provokativně se blýskala. Nansen opatrně přistoupil k tělu. Gestem naznačil ostatním, aby ustoupili z potenciálně nebezpečné oblasti a pokusil se zbraň z pod těla vytáhnout. Nedařilo se, byla pevně přimáčknutá k zemi. Kapitán však pochopil jeho úmysl a spolu s dalšími dvěma muži mu pomohl zbraň uvolnit. Pistole byla stavěná na míru svému nositeli - masivní a těžká. Musel ji držet oběma rukama, aby vůbec mohl manipulovat se spouští.

“Myslíte, že bude použitelná? Přeci jen tady musí ležet pěkně dlouho.”

“To uvidím.” Přešel na půl cesty ke dveřím a zamířil na závoru. Stiskl spoušť. Ozvalo se krátké písknutí stoupající až mimo dosah lidských uší. Pak z hlavně vyletěl paprsek urychlených částic, které po dopadu vychrlily záplavu jisker z vypařeného kovu. Jen se rozptýlil kouř, uviděli, že výstřel vyřízl do závory i dveří samotných centimetrový kulatý otvor.

“Pěkné,” ocenil Nansen výsledek, “ale byl bych radši, kdyby to mělo o něco větší rozptyl.” Přistoupil blíž ke dveřím a vystřelil ještě několikrát. Nabíjecí sekvence byla stále kratší, účinnost palby klesala. Poslední výstřel. Závoře zbývalo posledních pár centimetrů, ale držela pevně. Vztekle na to zírali. Kov byl rozpálený téměř do ruda, žár z něho sálal do dálky a bylo jim to houby platné.

“Počkáme chvíli, třeba se baterie pistole trochu vzpamatuje,” poradil kapitán. Nemuseli však čekat ani tak dlouho. Ode dveří se náhle ozvalo CINK a závora praskla. “Nádhera. Nikdy bych neřekl, že jednou uvítám vnitřní pnutí materiálu,” zajásal jeden z techniků. Přešel ke dveřím, vykopl trosku závory ze západky a odtlačil křídlo stranou. Za dveřmi se válely trosky dvou strážných. Jinak byla chodba prázdná.

“Prohledejte to tady. Rychle.”

“Jo, veliteli, ale co vlastně máme hledat?”

“Aha, vlastně máte pravdu. Pane Karolisi, ukažte námořníkům, jak vypadají vesmířanské symboly pro počítačovou centrálu, teleport a psychickou sondáž. Pane Karolisi!” zvýšil hlas, když asistent napoprvé nezareagoval. Ten se vylekaně vztyčil za kontrolním pultem “Cože? Aha, symboly. Veliteli, to nebude třeba.”

“Jaktože ne, chlapi to sami nepoznají, o těchhle čmáranicích se nic neučili!”

“Počítačový systém stanice je zcela mimo provoz.”

“A jste si jistý?”

“Zcela. Podívejte se sem,” ukázal na displej, na kterém probíhal řádek cizích písmen. “Počítač se snaží sdělit svému pánu, že přišel o spojení k výkonným zařízením.”

“To je jenom dočasný odklad. Podívejte, jak tu bylo dokonale uklizeno, stanice musí mít úklidové automaty a určitě i nějaké servisní.”

“Ale to je právě to, o čem mluvím. Nemůže se s nimi spojit!”

“Takže stačí, když se dostaneme k lodi a můžeme se vrátit s plným vybavením. Dobrá zpráva. Chlapi, podívejte se po okolí, jestli tu nejsou nějaké další fotonové klíče a jdem,” zavolal kapitán zbytek posádky.

Strážní u sebe žádné pistole neměli. Pouze krátké zbraně podobné kombinaci sekáčku na maso a krátkého kopí. Přesto je vzali s sebou, alespoň jako páky. Naštěstí nebyly potřeba. Dveře na chodbách se bez přítomnosti řídícího signálu volně pohybovaly. Menší problém nastal teprve u hlavního vchodu. Těžká brána byla ve stěně uložena našikmo, tak aby se vlastní vahou udržovala zavřená. Ani s vypětím všech sil ji nedokázali nadzdvihnout. Ozvalo se hučení zklamané posádky. “Ticho,” umlčel je kapitán. “Pane Nansene, máte ještě tu zbraň? Zkuste, jestli se snad trochu nevzpamatovala.”

Nansen s pochybnostmi namířil na střed brány. Pistole ze sebe vydala krátké písknutí a v kovu vrat zůstala rýha. Nic víc.

“To je v pořádku, hlavně že to je technicky možné. Běžte a snažte se najít pár dalších pistolí. Pokud nějakou najdete, tak ji nezkoušejte, každý joule může být dobrý. A nezapomeňte, choďte minimálně po dvou.”

Ze vstupní haly se rozbíhala hvězdice pěti chodeb. Jednou z nich přišli, zbývající si bez velkého dohadování rozdělili. Chodba, kterou se vydala skupina kapitána Baltise byla zvlášť dlouhá, větvila se v mnoha odbočkách, zanedlouho kráčel kapitán jenom s Nansenem.

“Víte, Geralde, nedivil bych se, kdyby tahle chodba spojovala pod zemí všechny budovy a my nakonec cestou stále vpřed došli opět do vstupní haly,” prohodil kapitán po minutě chůze posledním, mírně zahnutým úsekem, ze kterého již žádné dveře nevedly.

“Vypadá to tak, pane. Poloměr chodby zhruba odpovídá.”

Ze zatáčky se náhle vynořil prostý kovový žebřík, vedoucí k průlezu u stropu. “No, zůstali jsme sami, takže chtě nechtě tam musíme osobně,” vyzval Baltis Nansena a začal šplhat vzhůru. Žebřík nebyl přizpůsobený lidským proporcím a šplhání nebylo příliš pohodlné, přesto byl zanedlouho u stropu, kde se jednou rukou pokusil vzepřít poklop. Nedařilo se, deska byla dost těžká. To už za ním vyšplhal i Nansen. Spojenými silami si cestu uvolnili. Nansen nahlédl do nového prostoru první. Scenerie, která se mu naskytla ho nepoděsila, ale náladu mu pohled do otevřených zubatých čelistí mrtvého mimozemšťana také nezdvihl. “Je to v pořádku, pane. Jenom hned u průlezu leží mrtvola.”

“Snad to vydržím,” zažertoval kapitán a následoval ho. “Tak, kde to jsme?” Místnost nebyla příliš velká, kromě mrtvoly úplně prázdná a kromě vybavení v ní chyběla i okna, i dveře. Z jednoho rohu stoupalo točité schodiště. Nansen s povzdechem “zase vzhůru,” se po něm vydal. Zavedlo ho do místnosti, odkud byl kdysi dávno řízen letový provoz základny. Z oken byl výborný rozhled po celém areálu. Zavolal dolů “pokud se nám to nepodaří použít jinak, tak máme aspoň rozhlednu.”

“Rozhlednu možná, ale pistoli určitě. Téhle dokonce funguje indikátor nabití,” zaznělo zdola, pak i kapitán vystoupal nahoru, drže v ruce zbraň. Vyhlédl z oken. “Pěkné. Celý komplex jako na dlani. My jsme přišli z té obrovské budovy vlevo, pokud si dáme zhruba kilometrový výšlap, tak postupně navštívíme něco jako hořící hangár, skladiště a cirkusový stan. Ale doprdele,” zaklel s vytřeštěnýma očima.

Nansen sledoval směr jeho pohledu. Na ploše stále ještě stála Straka, ale z její nástavby, kde byly soustředěny komunikační a skenerové antény také stoupal dým. “Zatraceně, ten druhý výbuch!”

“Stát tady nebudem. Jedna pistole na vrata stačit nebude, bůhví jak dopadli ostatní, musíme pátrat dál.”

“Ano pane.” Sestoupili dolů a pak po žebříku do chodby. Tam čekali čtyři další členové posádky, dva nesli zbraně. “Pane, nic víc jsme nenašli.”

“To nevadí. Tahle chodba spojuje všechny budovy, projdeme ještě i ty zbývající a snad i ostatní něco najdou. Jdeme.”

Pokračovali chodbou dál. U dalšího nalezeného žebříku jim kapitán zakázal prozkoumat, kam vede “Tam ne, nahoře něco hoří. Dokud nebudeme mít ochranné obleky, tak nebudeme zbytečně riskovat.”

Třetí poklop nešel zdvihnout, ani když se do něj opřeli všichni co se vešli na žebřík. A ten co patřil k cirkusovému stanu? Vešli skrze něj do obrovské kopulovité místnosti. Její strop byl matně černý, vyzdoben vzorem hvězdné oblohy sledované z neznámého místa. Přímo v centru byla pětice hvězd propojena čarami do pětiúhelníku. Přestože byl zcela pravidelný, měl jeden dominantní vrchol. Zářivě rudou hvězdu, několikrát větší než všechny ostatní.

“Co je to? Snad nějaká kaple? Na 'První lodi' nic takového nebylo!”

Došli doprostřed plochy, kde se při pohledu od okraje černaly dva předměty. Z jednoho se vyklubala mrtvola vesmířana, zkroucená do polohy v kleče, hlavu schovanou pod trupem a všechny čtyři přední končetiny natažené vpřed. Nebyl to voják, jejich oděv se už naučili rozpoznávat. Tento byl oblečen do černého pláště s vyšitým symbolem pětice.

“Kněz...” zašeptal Nansen.

“Taky si to myslím. Ale co to tu má? Na oltář je to trochu malé a řekl bych i trochu přetechnizované.”

“Ukažte pane?” protlačil se vpřed jeden z námořníků. Prohlédl si přístroj a opatrně přednesl svou domněnku, “mohl by to být projektor. V Muzeu vesmíru na Knight Prime měli něco podobného. Tam se ale nenašly žádné nahrávky.”

“Hm. Byl jsem v muzeu taky, ještě jako kluk, ale nepamatuji si to. Asi jsem měl jiné zájmy.” Kapitán se usmál sám pro sebe. V hlavě se mu vylíhla vzpomínka na partu kluků, pro něž byl mnohem důležitější pohled do volné vesty jedné spolužačky, než profesionálně odbytý výklad průvodce. “Nepamatujete si náhodou, jakým způsobem to fungovalo? Pan Karolis nám hned tak nepomůže.”

“Snad si to vybavím. Tenhle symbol, mám takový dojem...” stiskl námořník jedno z tlačítek.

Ve volném prostoru kus od skupinky se vytvořil jasný obraz vesmíru, v jeho centru zářila Pětice. Nějakých pět minut se nedělo nic a pak náhle dominantní jasně rudá hvězda zjasněla ještě víc a explodovala. Na všechny strany se začala šířit zářivá koule.

“Supernova v přímém přenosu. Dokážete odhadnout podle polohy hvězd jejich vzdálenost? Sám si to netroufám, chybí jakékoliv měřítko.”

“Na každý pád to bylo příliš blízko jejich domovského světa. Spáchali snad sebevraždu jenom kvůli tomuto? Proč?”

“Že by s sebou neměli ženy? Možná jim připadlo lepší zemřít rychle a v jednom okamžiku, než postupně.”

“Anebo je dorazil zánik náboženského symbolu?”

× × ×

Pistole nakonec nebyly třeba. Námořníci, kteří prohledávali budovu, objevili další východ. Výklenek budovy, v něm průlez a za ním žebřík dolů k povrchu. Přesto váhali. V hlavách se jim honily představy miliard mikroskopických spor, které čekají jen na vhodného nositele. Nositele, kterého by během několika dní mohli změnit na jediný hnijící živný substrát

“Kráčíme po Cestě. Cokoliv se stane, je boží vůlí. A navíc, protiséra jsou v lodi, tady ne,” vytrhl se z chmurných představ Hawlitz a slezl po žebříku dolů jako první. Jeho příklad rozhodl.

× × ×

Straka nebyla tak poškozená tak hrozně, jak to při letmém pohledu z vesmířanské vyhlídky vypadalo. Poškozena byla pouze senzorová nástavba. Strojovna, jejíhož poškození se podvědomě obávali všichni, byla zasažena jen lehce, zařízení bylo plně funkční. Provedené testy neukázali žádnou závadu. Vše pracovalo, dokud neobnovili vysílací systém a nepokusili se vyslat zprávu k velení. Ani ne po deseti sekundách vysílání výkonový stupeň hypervlného vysílače basově zahučel, celou lodí prošlehl fialový záblesk a nastalo mrtvé ticho.

Hlavní osvětlení vypadlo, můstek matně ozařovaly jen kontrolky přístrojů. V jejich nevýrazném světle se kapitán pomalu doplížil zpět do křesla, ze kterého jej doslova vymrštilo křečovité napnutí celého těla. “Posádko,” zakrákoral, “hlaste poškození…”

Jaká úleva, když se všechna stanoviště ohlásila! Dokonce netrvalo příliš dlouho a můstek opět zalilo světlo. Baltis neměl nejlepší náladu. Při pádu si naštípl zápěstí. Pak myslel jen na to, aby co nejrychleji obnovil kontrolu nad lodí a teď se mu zranění bolestivě připomínalo. Proto byl jeho hlas dost nevrlý, když vydával další povely: “Už mám těch zatracených nehod akorát tak dost. Vrchní inženýr a palubní fyzik do poradní místnosti!” Nato vyskočil z křesla a jako bouřkový mrak se řítil k danému cíli též.

“Tak pánové, co mi k tomu řeknete? Vše je v pořádku a naráz blesk?” spustil kousavě, jen co se všichni tři sešli. Oba důstojníci zachovali klid. Chápali velitelovy pocity více než dobře. “Nemohu k tomu říci nic pane,” řekl Nansen. “Vyměnili jsme veškeré kontrolní bloky hned po návratu na palubu. Ale ať staré, či nové, všechny vykazovaly perfektní stav veškerého zařízení. Lodní systémy tedy pracovaly jak měly.”

“A ten zkrat, nebo co to bylo?”

“Abych řekl pravdu, je mi prozatím záhadou.”

“A co vy doktore?”

“Domnívám se, že přišel zvenčí.”

“Zbraň?”

“Neřekl bych. Neuškodil ničemu… Ehm, víceméně,” dodal Erenburg při pohledu na Baltisovo otékající zápěstí.

“To jsem rád, že to říkáte,” ušklíbl se Baltis. Chtěl ještě pokračovat, ale ozval se Nansenův kom. “Pane, máme výsledky testů.”

“Pošlete je sem,” požádal poručík. Zanedlouho se již všichni tři skláněli nad zářící projekcí. Prohlíželi si pestrobarevnou beztvarou konstrukci. Mohla, jenže nemusela jim odpovědět. Baltis náhle sáhl na ovládání projektoru a utlumil některé z proudů. “Fahrettova rezonance,” zapíchl poté prst doprostřed hologramu. Černý osten se žlutomodrými okraji byl původně téměř skryt za méně podstatnými výstupy, ale nyní přímo bodal do očí.

“A pořádně silná,” souhlasil Nansen. “Muselo to být alespoň půl gigawattu.”

“Moc jsme se spoléhali na překlad pana Karolise. Nebo jsme ho spíš špatně pochopili. Základna až na pár maličkostí funguje až moc dobře. Musíme zpátky a odstavit její zdroje energie. Pane Erenburgu, proveďte měření, ať nemusíme naslepo.”

“Ano pane.”

“A vy pane Nansene zjistěte, kudy a jak se na nás ten zatracený prehistorický automat napíchl a přerušte to.”

“Rozkaz.”

× × ×

Kolos Dioclecianus mohl nést výkonnější motor než lehká průzkumná nebo dopravní loď a přesto císaři připadal pomalý. On byl nedočkavý. Jeho pán ještě více. Kdyby pocity Boha vyjadřovaly barvy, svítil by někde v oblasti záření gama. Ale to bylo vše. Jak se zdálo, měl určité meze, které nechtěl za žádnou cenu překročit. Všechna jednání nechával na člověku. A Jan téměř neopouštěl stanoviště spojařů, aby měl každou informaci z první ruky. Tím ovšem působil těžký bolehlav důstojníkům centrály, protože po nich chtěl v dané chvíli nemožné věci. V tomto okamžiku byl jeho obětí poručík Catman, spojový koordinátor druhé směny. “Lituji pane. Kromě krátkého automatického pulsu ze 23:16:37 SČ se už neozvali. Neustále pokračujeme ve vyvolávání, ale bez odpovědi.”

“To je už přes sedm hodin,” hučel císař. “Co se jim mohlo stát?”

Catman se na něj krátce podíval, vyděšen představou, že by s ním chtěl císař o pozadí Stračiných problémů diskutovat, k tomu ale naštěstí nedošlo. Na jeho vlastním pultu se rozsvítil indikátor příjmu, přesměrovaného z jiného stanoviště. “Depeše ze Straky sire,” oznámil.

Císař se na přístroje doslova přisál očima, nejraději by je snad i objal. K ničemu to však stejně nevedlo. Dioclecianovy antény přijaly dávku komprimovaných dat a po potvrzení příjmu se

měla ukázat tvář důstojníka druhé lodi. Nestalo se však nic a Catman mohl jen zklamaně prohlásit, “sire, spojení bylo ztraceno, chyba je u zdroje vysílání.”

“Rozumím. Pokoušejte se dále o navázání spojení a ta zachycená data mi přesměrujte do osobního systému.”

“Jistě sire,” přisvědčil chvatně důstojník a oddechl si, když císař skutečně odešel.

× × ×

Ve zprávě bylo pár hluchých míst, zaviněných předčasným ukončením přenosu. Ale to nejpodstatnější tam bylo. Jan cítil, jak se vědomí vesmířana s každou novou informací řítí hlouběji a hlouběji do oceánu vzpomínek.

“Ihmak L' sigh…Víš kdo to byl? Císařův bratranec, neskutečně otravný chlap. Když se ukázalo, že se mimoprostorový let dá provést naprosto bezpečně tam i zpět, nedal jinak, než že povede první pátrací expedici. Vyletěli s velkou slávou a od té doby o nich nikdo neslyšel. Jeho zmizení možná bylo jedním z důvodů, proč císař Ro nakonec souhlasil s evakuací duší…”

S tímto vysvětlením se vesmířan nijak netajil. Co se ale k císaři Janovi již nedostalo, byla utkvělá myšlenka: 'Žili tak blízko. A ještě v době, kdy jsem přiletěl do této oblasti. Kdybych neztrácel čas hloupostmi, mohl jsem je zachránit…' Nevědomky k tomu pomohl i sám Jan, když se zeptal: “Spatřili ještě i výbuch Rudého drahokamu, odhadem sto let po tom, co jsi Pane přišel na Zemi. Pak tam však museli žít stovky let, cožpak se první výpravy účastnily i ženy? Měl jsem dojem, že jste je drželi spíše v pozadí.”

“Není to tak úplně pravda. Dělaly úplně všechno, jenom nikomu nestály za zmínku. Na lodi jich odhadem mohlo být kolem tří set ze dvou tisíc členů posádky. To počítám jen důstojnice, ale nemyslím, že by si lord Ihmak v exilu udržel výhradní právo na svůj harém. To máš hned další dvě stovky dívek v nejlepších letech… NA TOM NENÍ NIC K SMÍCHU!” vybuchl náhle hněvivě. Jan se chytil za hlavu, která se změnila na jediné ohnisko bolesti. Takhle hrubě se Bůh ještě nikdy nezachoval, císař měl dojem, že se mu snad rozskočí mozek. “Omlouvám se Pane… Přišlo mi to jen velice nezvyklé, slyšet hovořit o dívkách a srovnat si…”

“Raději nepokračuj.” Tón vesmířanova hlasu byl hrozivý, naznačoval blízkost dalšího trestu. *“Měl by sis zapamatovat, že duše člověka je jen jediná, bez ohledu na to, do jakého těla padla, když Stvořitel oživoval Vesmír… Kdyby záleželo na tvaru těla, již dvě sta let byste se divili, kam vaši předkové schovávali druhé paže a ocas, že nikde nejsou vidět!”* Opět sklouzl do vzpomínek. *“Bývaly velice krásné. Když si třeba taková Wahijen A 'bid obarvila drápy a zuby na modro…”* Dál pokračovat nemusel. Ve spojení vesmířana a člověka bylo víc, než jen předávání myšlenek. Císař zavyl, odhodil blůzu uniformy, několika netrpělivými trhy se zbavil hedvábné košile a vrazil do své soukromé ložnice. Na lehátku již čekala mladá žena. “Jste dnes nějak nedočkavý, můj pane,” řekla. A dveře se zavřely.

× × ×

Ani ne za tři hodiny už zase stáli nad projekcí, tentokrát modelu Straky. “Víte kapitáne, na něco jsme zapoměli. Toto je letiště vesmířanů… A veškerá naše technologie pochází také od nich. Jenže je za ta staletí modifikovaná. Z toho pramení všechny naše problémy.”

Baltis zachmuřeně přikývl. “Malacková říkala něco o tom, že se loď usadila až moc snadno. Bodejť by ne, když si ji základna sama navedla přímo na servisní body. Teď jenom musíme doufat, že správně zareagují na požadavek odletu.”

“To je sporné. Z hlediska základny jsme uprchlí vězni. Budeme muset odpojit servisní vedení ručně.”

“Udělejte to. A co vy, pane Erenburgu?”

“Generátor jsem našel. Ale to je vše. Je za tak silným pancířem, že bychom potřebovali plnou salvu z bitevníku na jeho zničení. No, přeháním, jenže ne zas tak moc.”

“Takže základna bude mít energii i kdybychom se stavěli na hlavu, je to tak?”

“Je pane.”

Baltis chvíli uvažoval. “Jak dlouho by vám trvalo odpojení servisních bodů?” zeptal se pak Nansena.

“Celý den. Jsou prakticky nepřístupné.”

“Pak bude jednodušší, odpojit náš vysílač a přesměrovat jejich vlastní antény, když už je nám tak ochotně nabízí.”

“Bez problémů, do hodiny můžeme být hotovi.”

“Pusťte se do toho,” rozkázal Baltis a šéfinženýr odešel. Fyzik chtěl také, ale jeho se kapitán vyptával na pravděpodobné příčiny onoho záblesku tak dlouho, dokud ho nevyrušil volací signál. Byl to Hawlitz: “Kapitáne, máme o problém víc.”

“Už zase?!?”

“Máme na palubě nákazu, ještě nevím čím. Zatím mám v laboratoři nejméně tři muže, se kterými to vypadá bledě.”

“Plíseň to není?”

“Ne, je to něco zcela nového. Nepůsobí na to dokonce ani filtrační obvody transportéru.”

“Zatraceně. Upozorním posádku, aby každý, kdo se necítí dobře vyhledal ošetřovnu. Myslíte, že se podaří vyvinout protilátku?”

“Bez spojení se Zemí stěží. Na plíseň se sérum vyvíjelo tři dny a to na něm pracovalo dvacet ústavů Akademie věd.”

“Musíme čekat. Spojení bude nejdříve za hodinu.” Kapitán jen s obtížemi udržel strohý tón. Propustil Erenburga. Sotva se za fyzikem zavřely dveře, sáhnul do kapsy pro šátek a otřel si čelo. Ten prostý pohyb způsobil celou řadu bolestí v kloubech a svalech, připadal si, jakoby se udeřil do celé ruky naráz a ona že se každou chvíli rozsype na střípky….

× × ×

Zařízení vysílače vesmířanů bylo v dokonalém stavu, jakoby ho dokončili nedávno. Poručík Nansen obdivně přejel pohledem po dokonalém stroji. Pak sáhl pro klíč a začal uvolňovat kryt naváděcího soustrojí. Šlo to pomalu. Z podivného důvodu, daného snad jejich náboženstvím, používali vesmířané zcela nepraktické pětihrané matice. Překáželo mu to a nebyl sám. Na druhé straně pracující technik Andrews nezakrýval, co si o autorech takového systému myslí. Nadával z plna hrdla, kletba stíhala kletbu. Přesto nakonec stáhli kryt z pevného ale lehkého kovu a mohli spatřit převody. Ozubená kola se neustále pomalu otáčela, aby udržela anténu ve správné poloze pro vysílání k neznámému cíli. Nansen uviděl zářící displej plný vesmířanských znaků, před očima mu ubíhal text v neznámém písmu. Zavolal Karolise. Překladatel se dlouho nezdržoval. Ihned ho označil za technické informace týkající se soustavy. Poté stiskl několik tlačítek na panelu, text se změnil a Karolis pomalu a opatrně zapsal novou cílovou polohu. Stroj se zastavil, avšak ani ne za sekundu se převody opět rozběhly. Jenže tentokrát se zdálo, že se jich pohybuje víc a také rychleji. Anténa se začala natáčet stranou. Viditelný pohyb zanedlouho ustal, kolečka se vrátila ke svému lenivému otáčení. Bylo zaměřeno.

Mírně rozjařeni snadným úspěchem se vrátili na Straku. “Hotovo kapitáne, můžete vysílat,”oznámil Nansen a zmizel se svým pomocníkem do strojovny. Na místě se opřel o stěnu naproti indikátorům stavu vysílačů. Měl tak dokonalý výhled a brzy si všiml, že něco nehraje. “Svensone, zajděte k naší anténě a rozpojte okruhy TDA komor. Ten vesmířanský zdroj má tak obrovský výkon, že nám chytají cívky už jen od plané vazby,” vyzval pomocného technika.

Chlapík reagoval nezvykle pomalu. Aby mohl říct pouhá dvě slůvka: “Ano pane,” potřeboval několik sekund odchrchlávání. Na čele mu vyrazila záplava potu, který otřel do rukávu a klátivě odběhl. “Pak se hlaste na ošetřovně!” zavolal za ním Nansen. Muž neodpověděl, dusání jeho bot utichlo za rohem. Poručík zhruba počítal, jak dlouho bude technikovi trvat cesta a odpojování přístrojů. Pak už neustále podvědomě čekal, kdy se antény začnou chovat normálně, ale stále se nic neměnilo a teplota cívek nezadržitelně stoupala. “Co tam ten chlap dělá?” Hmátl po komu, propojil interní okruh strojovny a zeptal se káravě: “Svensone, máte nějaké potíže?”

Odpovědí mu bylo jen ticho. “Ksakru. Svensone, kde jste?”

Ani podruhé se nedočkal. Přikázal tedy Andrewsovi, aby hlídal stroje a v případě jakéhokoliv rizika je vypnul a sám vysprintoval k anténě. Spěchal moc. Chroptícího těla v nepoužívaném průlezu si vůbec nevšiml. Tak doběhl až do pancéřové kopule hostící ovládací a výkonové

prvky antén. Prostor pomalu plnil dým z pálící se izolace, ale po Svensonovi nebylo ani vidu. Prstenec superprostorového urychlovače se už div neroztékal, nezbývalo moc času. Nansen přiskočil k pultu místního ovládání a pokusil se rozpojit okruhy. Serva se ani nepohnula. Ječení jejich motorků utichlo teprve když jim shořely pojistky. Ve vzduchu začal být cítit ozon. Důkaz, že obvody začínají probíjet. Jestli to hned neukončí, tak ze Straky zůstane pár set tun tristania rozházených po širokém okolí. Hmátl po komu a zavolal na můstek.

× × ×

Kapitán Baltis měl krásný den. Seděl ve svém křesle a spokojeně říkal do mikrofonu jednu nesmyslnou větu za druhou. Opojení vyvolané nemocí ho zcela zbavilo kritického myšlení. Měl dojem, že s ním poručík Malacková flirtuje a tak to klidně vyslal na vědomí celému světu. Malacková protestovat nemohla. Ležela na podlaze a svíjela se v křečích, ve které původní svádění plynule přešlo. Druhý pilot – navigátor se už před časem omluvil a pokusil se odejít na ošetřovnu. Nedošel ani do půl cesty, když ho bezdůvodně urazil řídící panel. Pustil se s ním do boje a zvítězil! Rozpáral toho mizeru od shora až dolů! Probudil se v něm divoch, v zápalu šílenství se rozhodl, že poraženému nepříteli vyrve střeva a ukáže je všem. Že těmi střevy teče proud o vysokém napětímu mu bylo jedno…

Tohle Baltis nevěděl. Rozepnul si mezitím kalhoty a chtěl požádat neodmlouvající pilotku o erotickou službu, jenže ho vyrušil signál od vrchního inženýra. Bzučení komunikátoru mu trošku rozházelo snový svět a na okamžik ho vrátilo do reality. Vyslechl chvatnou prosbu, nezdržoval se otázkami a přerušil vysílání s tím, že až inženýr práci dokončí, bude pokračovat. Usadil se pohodlně, aby počkal na dohodnuté znamení.

Postupně se ho zase začalo zmocňovat šílenství. Nějakou dobu tupě hleděl na marné pohyby těla na podlaze a pak s výkřikem, “já budu šoustat kdy chci,” vyskočil z křesla. Zatočila se mu hlava, zapotácel se a dopadl zpět. “He, he… Tak ty se mi budeš… vyhýbat?” zablábolil. “To je to pošu, poru – šení todlencto…To se musí ohlásit!” Jeho ruka udeřila do tlačítka 'VYSÍLÁNÍ'.

× × ×

Nansen se cítil jako v pekle. Rozpálený prstenec by se chladil několik hodin, na to nebyl čas. Proto bez ohledu na sálající teplo, na mžitky před očima i gradující bolest v celém těle vstoupil dovnitř a začal ručně rozepínat okruhy. Byl právě v polovině. Náhle se ozvalo cvaknutí. V tichu, jaké v sále výkonových prvků panovalo, se rozlehlo jako malý hrom. Ani se nepokusil ohlédnout a vrhnul se k nouzovému průlezu z prstence. Zbytečně. Do akcelerátoru opět vstoupila energie, rezonanční okruhy zaječely a než se přetížením rozpadly, vytvořily na okamžik modulované subprostorové pole. Inženýr doslova explodoval a vše zmizelo.

× × ×

‚Proč jsi nedovolil navrhnout výkonnější motory?' ptal se v duchu Jan. Dioclecianus kroužil kolem Talonu 8 a jeho průzkumníci zjišťovali hořkou pravdu, že na povrchu nepřežil ani jediný člověk. “Mohli jsme je zachránit, vždyť ta nemoc pocházela z vašeho světa. Pro vás neškodná, drobná nepříjemnost, která nestojí za zmínku? Proč se s ní zatěžovat, proč uvádět její kód do skeneru transportéru?”

“Jak jsem mohl tušit, že se ještě někdy podívám na skutečného krajana! Nebyl důvod na přenosových soustavách cokoliv měnit.” Vesmířan byl v rozpacích, nebo to alespoň tak znělo. Jenže se vzchopil a přísně pokračoval: *“Ale ty motory… V žádném případě. Jsou nebezpečné pro stabilitu říše. Nedají se stopovat, ani zaměřit.”*

“Jak to myslíš,” zarazil se císař, kterému připadalo, že vysvětlení jde mimo.

“Současné motory jsou na hranici svých možností, není jediná možnost, jak je ještě urychlit. Musel by se použít jiný princip. Existuje a já ho znám, jeho tvůrce se kdysi stal mou součástí. Byl to tvrdohlavý idealista, nic než technické řešení ho nezajímalo, nechápal, k čemu by jeho objev mohl vést.”

“Ale proč potom nedáš znalost této technologie pouze bezpečnostním složkám? Pohraničí je rejdištěm nejrůznějších mizerů, naši policisté je odhalují s vypětím sil. Ani mi nedovolíš nasadit na ně bratry.”

“Rovnost šancí. Inkvizice, nebo rychlejší policejní lodi by ji narušily.”

“Tohle má být má odpověď těm nešťastníkům, kteří se neprávem ocitnou v otroctví, zahynou na přepadené lodi, nebo prostě jenom přijdou o veškerý majetek? Kde jsou ideály Petra I.?”

“A kde zůstala Země jeho časů? Na Zemi dnes žije třikrát tolik lidí, než v roce 1. Většina z nich je bez práce.”

“To všechno vím.”

“Víš. Víš všechno a přece nechápeš. V Nadějích se dá klid udržet již jen drilem, který hraničí s terorem. Co uděláš, až zoufalství jejich obyvatel překoná jejich strach, vrhnou se proti strážím a pak se vyřítí do svobodných měst? Pobiješ je? Kde PAK zůstanou Petrovy ideály?”

Jan chtěl něco říct, ale přerušil ho bzučák komu. Vděčný za to vyrušení se okamžitě přihlásil. “Sire,” zněl z reproduktoru vzrušený hlas spojaře Catmana, “provedli jsme analýzy onoho rušivého signálu z poslední depeše Straky. Má strukturu podobnou podprotokolu transportních zařízení na přenos myšlenek. Je možné, že v tom signálu je vědomí některého člena posádky!”

× × ×

Bylo tam. Zlomky vědomí vrchního technika výpravy Geralda Nansena se skutečně přenesly na Diocleciana, ač nikdo dost dobře nechápal, jakým způsobem se to mohlo stát. Událost se rychle rozkřikla. A přestože data zdaleka nebyla úplná, šuškalo se mezi posádkou, že v dosud

nedekódovaném zbytku by snad mohl být i zbytek inženýrovy duše. Proto císař nebyl příliš překvapen, když za několik dní požádal o audienci hrabě Nansen Bavorský osobně.

Jan jej přivítal jako dobrého známého. Ale dobrou zprávu pro něj neměl. Ještě se ani neposadili a už císař řekl: “Promiň Ronalde, ale nemohu ti pomoci. Tvůj syn se už nevrátí.”

“Pane, prosím vás o to. Vždyť se v legendách vypráví, že vaši předci nechávali oživit své služebníky, pokud se zachovala jejich duše.”

“Ne. Tomu, co jsme zachytili, se dá při troše dobré vůle říkat pár vzpomínek. Ale jen vzpomínky člověka nedělají.”

“Ale třeba v tom zbytku…” chytal se naděje hrabě. Ale císař ho neposlouchal. Nepřítomně hleděl z průzoru a jeho rty se bezhlasně pohybovali. “Jak jsi to řekl?!?” vykřikl náhle otázku.

“Že snad v tom dosud nedekódovaném zbytku dat…”

“Ne, to předtím!”

“Mluvil jsem o legendárních činech milosrdenství…”

“To je ono. Tohle má ten lump na mysli… Staré zlaté časy. Průkopníci, banditi a … Legendy…”

“Pane? Jste v pořádku?” odvážil se zeptat znepokojený šlechtic. Ale obavy nebyly na místě. Císař se nečekaně usmál a řekl: “Vrátím ti tvého syna. Ale cena bude vysoká, bude…”

Hrabě nenechal císaře domluvit. “Přijímám to za jakoukoliv cenu!”

“Pak tedy poslouchej: Nebude to hned, nebude to levné a nebude to tak docela tvůj syn. Protože to, o čem jsem mluvil na začátku, je bohužel pravda. Dostaneš nové dítě, které někde hluboko v podvědomí bude mít pár zachráněných vzpomínek. Jakým způsobem ho vychováš, to nechám na tobě, neboť vím, že ho vychováš dobře. Ale jeho budoucnost bude patřit mně. Rozumíš?”

“Ano pane. Ale kdy to bude?”

“Uvidíš…”

× × ×

Rozhodnutí Jeho císařského veličenstva Jana IV., ze dne 5. 7. 512. roku éry Impéria: Planeta Talon 8 bude sterilizována, poté budou stavby cizinců a loď ISSS-572M Straka replikovány a ponechány jako památník…

Co se děje dál?

Staré zlaté časy... Divoký západ! Zlatá horečka! Kdo by alespoň jednou nesnil o něčem takovém. Možná stačí stvořit skutečného hrdinu a ukázat tak cestu ostatním...